

ere gjorte for 3 Maaneder siden, passe nøjagtigt og i endnu højere Grad paa dette Forslag, men jeg tvivler ikke om, at Udvillingen i disse 3 Maaneder har været saaledes, at de Indvendinger, der da bevægede ærede Medlemmer til at stemme mod vort Forslag, nu ville bevæge dem til at stemme for dette.

Men ikke blot af de Grunde, som jeg her har udviklet, men ogsaa af Grunde fra Lovforslagets Realitet kan jeg ikke give det min Stemme. Disse Grunde skal jeg ikke her nu komme nærmere ind paa, fordi det vilde være at forny hele den Forhandling, vi have haft om denne Sag tidligere. Jeg skal kun ganske kort nævne, hvad ogsaa det ærede Medlem, der talte for mig, fremhævede, at det, dette Forslag gaar ud paa, er at gøre en virkelig Alderdomsforsørgelse umulig, det gaar ud paa at sætte en Bømdersfor, og det gør det i et politisk Øjemed, med en politisk Hensigt og Tendens; selvfølgelig kunne vi, som ønske en virkelig Alderdomsforsørgelse, umulig være med til at sætte en Bømdersfor; vi kunne umulig gaa med til at vedtage et Lovforslag, som ikke har andet Øjemed, ikke anden Hensigt i Verden end denne ene: at gøre en virkelig Alderdomsforsørgelse umulig. Men ogsaa med Hensyn til Indholdet vil jeg sige, at jeg misbilliger den Opstilling, den Inddeling af trængende Folk her i Landet i 2 Klasser, værdige og uværdige, saaledes at man ved at betegne den ene som værdig lægger et Uværdighedsstempel paa den anden Klasse. Jeg finder det ganske urigtigt og i og for sig fuldstændig principtridigt. Jeg gentager her, hvad jeg sagde ved 1ste Behandling af vort Alderdomsforsørgelsesforslag, jeg tror, at det, man skal, er at begynde fra neden, thi saa hjælper man helt op gennem Samfundet. Begynder man derimod ved den næst nederste Klasse, opnaar man sikkert at trykke den nederste længere ned, og det vil blive Tilfældet ved dette Forslag. Jeg er saa meget mere imod disse to Klasser, som den Inddelingsgrund, der er givet, er fuldstændig umulig og ikke paa nogen Maade, fra noget Synspunkt kan være en virkelig Værdighedsgrund; thi de Betingelser, der opstilles her i § 2, vil ingen mene, at det skulde være en tilstrækkelig Grund til at skelne mellem Folk saaledes, at de, der faldt ind under disse Betingelser, være værdige, og de, der faldt udenfor, være uværdige. Altsaa den Omstændighed, at en Mand en enkelt Gang i de sidste 10 Aar i Sygdomstilfælde eller under anden forbigaende Ulykke havde modtaget en Smule Understøttelse, skulde

gøre ham for hele hans Liv uværdig og sætte ham ned under andre ærlige Folk her i Landet, og det skulde gælde, selv om han havde arbejdet sig saaledes op, at han ærlig og redelig havde betalt hver Dre tilbage! Nej, mine Herrer! Det lader sig paa ingen Maade holde, at det skulde være et rationelt Grundlag til at skelne mellem værdige og uværdige trængende herhjemme. Det er een Grund. Men ogsaa den Stilling, som de efter Lovforslaget ville give dem, som efter deres Opfattelse skulle anses for værdige, finder jeg uholdbar. Jeg har saa usfordrig udviklet dette, at jeg ikke nu skal komme nærmere ind paa det, men jeg vil blot henvisse til Naturalhelserne og til Mykterne, hvor de kunne spærres inde, saa er der ingen Tvivl hos ærede Medlemmer om, hvad jeg sigter til. Det, som er mit Hovedindvending mod dette Forslag er, hvad jeg atter og atter har haft Besjættelse til at sige, det aldeles svævende og ubestemte ved denne Lov. Der er ikke een af de ærede Forslagsstillere, der kan sige os i dette Øjeblik, hvad der vil ske, naar dette Forslag kommer ud; ingen kan sige os, hvem der vil faa noget, hvad de ville faa, hvormeget de ville faa, hvad det vil koste Kommunerne, om det vil blive mere, end de nu faa, og da hvormeget. Den Maade at give Love paa finder jeg rent ud forfæstelig. Naar det nu er blevet sagt fra min Side, at dette Forslag svæver mellem Hul og mange Millioner, og et æret Medlem fra anden Side har sagt, at det ophæver hinanden, det kan blive Hul og det kan ogsaa blive f. Eks. 12 Millioner, saa skal det være Betragtninger, som, naar man sætter dem sammen, tale for, at det er en udmærket god Lov. Nej, mine Herrer! saaledes gaar det ikke til, det viser, at dette Lovforslag er dobbelt ubrugeligt; det er jo netop Kærnen ved Hovedstaden i dette Forslag, at det kan blive til, hvad det skal være. Men det er dog det, der er Hovedsagen ved ethvert Lovgivningsarbejde, det, som fælder den afgørende Dom over det, er, at der ingen Regel og ingen Klarhed er i det; de Folk, der skulle betale, og de, der skulle have Rettighederne og Forpligtelserne, skulle kunne tage Loven og sige: Der er en Bestemmelse for det og det. Det maa man kunne fordrø af enhver Lov. Det er Lovgivningsmagtens Hovedopgave at give sine Love saaledes, at der er Svær paa dette Spørgsmaal. Og dermed hænger det sammen, at man ved dette Lovforslag vil give Kommunerne i dette Land en Stilling, som er komplet umulig og usforvarlig. Naar dette Lovforslag kommer ud, have De dermed kaldt paa et halvt Hundrede tusinde